

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.905 van 10 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 9 februari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 17 december 2008 waarbij de aanvraag op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 januari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat N. BERGMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, van Sierra Leonese nationaliteit, dient op 14 december 1998 een asielaanvraag in.

Op 2 februari 1999 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 13 april 1999 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 20 juli 1999 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 2 maart 2003 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in. Deze aanvraag wordt nooit beantwoord.

Op 15 juli 2004 wordt verzoeksters dochter A.J. geboren.

Op 29 november 2005 wordt verzoeksters tweede dochter A.A. geboren.

Op 22 april 2006 dient verzoekster een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet in.

Op 6 augustus 2008 dient verzoekster in functie van haar minderjarig kind A. J. een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in.

Deze aanvraag wordt op 17 december 2008 door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

> Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n.:

Er wordt een geboorteakte van A. J. (...) voorgelegd en niet een afschrift van een identiteitskaart of paspoort, noch een geldige motivatie waarom deze documenten niet konden worden bekomen of worden voorgelegd. In de regel kunnen enkel een identiteitskaart of paspoort aanvaard worden als een voldoende overtuigend bewijsstuk van de identiteit en deze documenten worden niet voorgelegd noch voor mevrouw A. J. (...); noch voor haar dochter A. J. (...). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.”

2. De rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoot op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991), schending van artikel 62 van de

Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S., 31 december 1980)

Ten onrechte werden bij de bestreden beslissing dd. 17.12.2008 aan verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf geweigerd, o.a. om reden dat aangenomen wordt dat verzoekster niet de noodzakelijke inlichtingen en documenten heeft bijgebracht.

Immers werden door verzoekster wel degelijk voldoende redenen aangehaald om een verblijf toe te staan. Verzoekster toont via haar diverse stavingsstukken aan dat zij zich de Belgische samenleving eigen heeft gemaakt, dat verzoekster sedert haar aankomst dd. 14.12.1998 en dus 10 jaar in België verblijft.

Verzoekster zag zich dan ook genoodzaakt, zich op een zo goed mogelijke manier aan te passen in onze Belgische samenleving, waarin zij op een uitermate succesvolle manier in is geslaagd. Verzoekster heeft al die tijd zeer sterke banden met België opgebouwd en kan in grote mate haar integratie in de Belgische samenleving aantonen en beroept zich op de o.a. navolgende elementen van integratie:

- *Verzoekster wijst op een duurzame band met België*
- *Verzoekster kan een vaststaand werkaanbod aantonen (arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur)*
- *Verzoekster wijst op de duurzame lokale verankering*

Verzoekster brengt in dit opzicht meer dan voldoende stavingsstukken bij.

Bijkomend toont verzoekster door de diverse medische verklaringen aan dat zij aan een ernstige medisch probleem lijdt, waarvan de medische verklaringen het sluitende bewijs leveren.

Met betrekking tot de vraag tot identificatie verwijst verzoekster opnieuw naar de stukken die met haar aanvraag gepaard gingen. Verzoekster brengt wel degelijk een kopij van haar identiteitsbewijs bij wat de aanvraag meer dan volledig maakt.

Bij de bestreden beslissing werd dan ook geheel ten onrechte geoordeeld dat men op grond van het administratief dossier terecht kon besluiten dat de aanvraag om een machtiging tot verblijf ongegrond was.

Hierdoor worden de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Zodoende antwoordt de bestreden beslissing dd. 17.12.2008 niet op alle aangebrachte redenen en kan in hoofde van verzoeker het risico op een mensonterende behandeling niet worden uitgesloten (ter vergelijking: Raad van State, 19 december 1998, arrest nr. 70.443, R.D.E. 1998, 89).

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 3 EVRM."

4.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat verzoekster in haar verzoekschrift niet op de in de bestreden beslissing opgegeven redengeving van onontvankelijkheid van haar aanvraag ingaat. Volgens verwerende partij volstaat deze vaststelling om te besluiten tot de onontvankelijkheid van het middel. Voor zover er zou worden aanvaard dat verzoekster toch een middel aanvoert, stelt de verwerende partij in haar nota dat de bestreden beslissing voldoende duidelijke motieven weergeeft die de onontvankelijkheid onderbouwen.

4.3. De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 en naar het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

-de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

-de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) bepaalt:

“§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§2. Onverminderd artikel 9ter, §3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in §1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. (...).”

Uit de gezamenlijke lezing van deze bepalingen blijkt zonder meer dat indien de aanvrager niet beschikt over identiteitsdocumenten, de onmogelijkheid om de vereiste identiteitsdocumenten in België te verkrijgen volledig moet blijken uit de ingediende aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument, dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de aanvraag van verzoekster niet vergezeld ging van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart of van een motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde.

Aangezien, zoals hoger gesteld, de bewijslast op de aanvrager rust, komt het aan verzoekster toe om in haar aanvraag aan te tonen dat zij valt onder de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Na grondige lezing van het administratief dossier, en specifiek de aanvraag dd. 6 augustus 2008 van verzoekster om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster bij haar aanvraag enkel een geboorteakte van haar minderjarige dochter bijbrengt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid oordeelde dat er door verzoekster en haar dochter bij de aanvraag geen identiteitsdocument werd voorgelegd, en evenmin een motivering die toelaat verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde. Gelet op het bepaalde in artikel 7, § 1 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 en gelet op het feit dat een geboorteakte geen afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart is en gelet op de stukken van het administratief dossier is het niet kennelijk onredelijk van verwerende partij te oordelen dat er door verzoekster en haar dochter bij de aanvraag geen identiteitsdocument werd voorgelegd noch een motivering die hen vrijstelt van deze voorwaarde.

In haar verzoekschrift weerlegt verzoekster de motieven van de bestreden beslissing niet. Het betoog van verzoekster in haar verzoekschrift beperkt zich tot een uiteenzetting waarom haar aanvraag wel gegrond had dienen te worden verklaard. Vooreerst merkt de Raad op dat de gegrondheid van de aanvraag in casu nog niet aan de orde was nu de bestreden beslissing enkel een uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid. Daarnaast merkt de Raad op dat, in zoverre het de bedoeling van verzoekster is om met dit betoog de Raad uit te nodigen haar om machtiging tot voorlopig verblijf te heronderzoeken, het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekster tenslotte ook nog de schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), merkt de Raad op dat onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden en de wijze waarop deze rechtsregel wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Verzoekster laat in haar verzoekschrift na aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM zou schenden.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoekster heeft geen ontvankelijk middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.